

съ васъ върху мойтъ права? Тежко тече изъ вапийтъ жили дебелата кръвъ, и, освѣнь яростъ, вие не знаете приятно то. И този Херцогъ, който прѣзъ живота си климаше мѣжду добро и лошо, не може да прѣзира отъ сърдце, нито отъ сърдце да люби. Азъ отивамъ въ Мелунъ — моля, дайте му този (*показва на Лионела*) за другаръ, и тогасъ правете, щото искате, а азъ нито ще питамъ за Англичани тѣ. — (*иска да си иди*).

Лионелъ. Оставете ся отъ това; плѣнни тѣ француски дѣтца само ще пратимъ въ Мелунъ. —

Изабо. (*като ся връща*) Достойни сте да ся биете съ сабя; но Французинъ тѣ знае само нѣжно то. (*излиза*).

ЯВЛЕНИЕ ТРЕТЕ.

Талботъ. Бургундъ. Лионелъ.

Талботъ. Каква е жена!

Лионелъ. Но, прѣдводителю, кажи си мнѣние то, ще ся оттеглявами ли още назадъ, или да сберемъ всички ти храбри сили, и да нападнемъ неприятеля, за да изгасимъ днешний срамъ? —

Бургундъ. Слаби сме опште, народитѣ ся прѣснати и страхъ тѣ е още ужасенъ въ армията.

Талботъ. Единъ слѣпъ страхъ ни побѣди, и бързий натискъ на минутата. Но страшната картина уплашено то въображение ся видя по-близо, че не е нищо. Затова мой тѣ съвѣтъ е: съ пукновение то на зората да прѣминимъ рѣката, и да нападнемъ неприятеля.

Бургундъ. Помислете. —

Лионелъ. Съ ваше позволение. — тука нещѣ вече мисление. Ние трѣбва да спечелимъ изгубено то, или да останемъ вѣчно засрамени. —

Талботъ. Рѣшено е вече — и утрѣ ще ся сражимъ, за да ся развали този Фантомъ на страхъ тѣ, отъ ко-